

Tekenen in de tijd 19

1-7 december 2019

1 december is de eerste zondag van de advent. Hiermee begint een nieuw kerkelijk jaar. Erik Borgman schrijft over de lastige kanten van verwachten, de hoopvolle tekenen dat onze verwachting niet voor niets is en hoe wij uiteindelijk blijven verwachten. In de advent nog meer dan anders.

Verwachting heeft een goede pers. 'Vol verwachting klopt ons hart', klinkt het deze dagen bij de schoorsteen – of als die ontbreekt, bij de verwarmingsbuizen – en de advent, die deze zondag begint, is als een periode van zwangerschap. Ingekort van negen maanden tot één maand, dat wel. Maar verwachting kan ook doodeng zijn. Als je verwacht, of er minstens rekening mee houdt, dat degenen die je naar het leven staan, je zullen arresteren of vermoorden. Als je wel hoopt dat je bezig bent de onveiligheid te ontvluchten die heerst waar je lang dacht thuis te zijn, maar diep in je hart eigenlijk verwacht dat je ieder ogenblik staande kan worden gehouden en worden teruggestuurd.

Afgelopen week las ik een artikel van een inwonster van Hongkong. Zij had het gevoel dat er geen uitzicht was, behalve de eindeloze voortgang van het geweld. 'Ik vraag me wel eens af of zo het einde van de wereld eruit ziet', schreef zij. En wat te denken van de kinderen van ISIS-strijders die door niemand worden gewild. Yousif Thomas Mirkis, de dominicaanse bisschop van Kirkuk en Sulaimaniya met wie katholiek Utrecht banden onderhoudt, pleit ervoor dat ieder probeert direct of via organisaties druk uit te oefenen op de regering van Irak om deze kinderen in ieder geval een identiteitskaart te geven. Dan kunnen zij onderwijs volgen en valt er ook voor hen iets anders te verwachten dan meer van het uitzichtloze zelfde. Het zou in de advent een passend teken van hoop zijn.

Met de advent begint een nieuw kerkelijk jaar. Nu slijpt de kerk ons in deze periode nogal in dat de toekomst altijd onzeker is. Wat er komt, is een mysterieus geschenk van God van wie wij alleen weten dat Hij het goede met ons voor heeft. Er zijn dus nooit harde garanties, maar we hebben binnen het Huis van Dominicus wel alle reden dankbaar terug te kijken op het afgelopen jaar. Er is een mooie website waarin een veelheid aan aantrekkelijke oude en nieuwe activiteiten wordt aangekondigd. Het is bovendien gelukt ook voor de komende periode subsidie te krijgen, niet alleen bij het dominicaanse fonds waar we ook afgelopen jaar uit konden putten, maar eveneens bij andere fondsen. Onze opbouwwerker en coördinator Hermen kan hierdoor in het nieuwe jaar aanzienlijk meer uren werken. Bovendien zijn de subsidies een teken dat het belang van het Huis van Dominicus door buitenstaanders wordt gezien. Ook dat is een opsteker.

Er is dus reden met vertrouwen naar de toekomst te kijken en in ieder geval elk gerucht tegen te spreken dat de Dominicuskerk dicht zal gaan. Daar is geen sprake van. We krijgen steeds meer signalen dat onze combinatie van enerzijds een nadrukkelijk christelijk gelovige en spirituele uitstraling en anderzijds een aanbod dat voor een brede groep mensen aantrekkelijk is, in deze tijd bij uitstek passend is. Dat geloven wij ook. Dat wij hiermee in de lijn staan van de dominicanenorde die er al meer dan acht eeuwen op is gericht het evangelie te verkondigen als goed nieuws voor ieder en allen, versterkt het vertrouwen. En het uithoudingsvermogen. 'Wie zich van Christus terugtrekt', schrijft de grote dominicaanse theoloog Thomas van Aquino ergens, 'die heeft hem nog niet gezien zoals Hij gezien moet worden.' Het is en blijft onze taak hem onder ons en in ons een woonplaats te geven. Hoe dat vandaag en hier het beste kan, moeten we steeds opnieuw uitproberen en ontdekken. Hij heeft beloofd dat Hij dan ook zal komen en zijn verblijf bij ons zal nemen (Johannes 14,23). Wij verwachten de vervulling van deze belofte, in de advent nog meer dan anders.

Erik Borgman, lekendominicaan

voorzitter van de programmaraad van het Huis van Dominicus